

altsaa slet ikke forsikrede efter Forslaget, uagtet der ingen Tvivl er om, at hans Risiko snarere er større i sidste Tilfælde end ellers.“ Før det første er det nu ikke nogen human Fremgangsmaade, det ærede Medlem forudsætter fra den Mands Side, der laaner sine Folk til Medhjælp for Brøndgraveren, naar det ærede Medlem siger, at de ere særlig udsatte for Ulykkestilfælde, da de ikke kende til det farlige Arbejde. Det er jo ikke særlig arbejdervenligt at laane sine Folk til Brøndgravning, især naar man, som det ærede Medlem staar i den Mening, at de i saa Fald ikke komme ind under Ulykkesforsikringen. Men de, som have vedtaget dette Lovforslag, have netop tænkt paa det Tilfælde, at man kunde ville sætte deres Folk til at grave Brønd sammen med en professionel Brøndgraver. Det hjælper ikke, at det ærede Medlem overlader sine Folk til en professionel Brøndgraver, for at de skulle hjælpe denne at grave Brønd, hans Folk ville alligevel være forsikrede, nemlig gennem den Brøndgraver, som det ærede Medlem har laant dem til, og de, som skulle have Brønde gravede, ville nok faa at vide, at det er dem, der komme til at betale Forsikringen. Der vil ikke blive nogen Besparelse af Forsikringspræmie, men Resultatet vil blive, at Brøndgraveren, der bliver forsikringspligtig, vil bede sig fritagen, for at faa uøvede Folk til Hjælp, som det ærede Medlem sagde. Brøndgraveren vil sige: Nej, jeg vil kun have øvede Folk, for har jeg stadig uøvede Folk, vil jeg ikke kunne opnaa Forsikring, fordi der vil bestandig forefalde Ulykkestilfælde. Man bør i denne Sammenhæng ikke overse, hvor meget der ved denne Lov kan opnaas med Hensyn til Forsigtighed og Hensynsfuldhed fra Arbejdsgiverens Side over for uøvede Folk, saa man fremtidigt næppe vil sætte til farligt Arbejde, og man vil i det hele taget lægge Vægt paa, hvilke Personer man benytter til et bestemt Arbejde, fordi man ved, at man har et Ansvar for Driftsulykker. Dette Eksempel, som det ærede Medlem atter senere er kommet tilbage til, er altsaa aldeles galt som Anke mod Loven. Paa samme Maade forholder det sig med hans Udtalelse om Akkordarbejde udført for en Kommune. Naar en Arbejdsgiver i en af de indbefattede Virksomheder giver et Arbejde i Akkord, vil han lige saa fuldt være ansvarlig for de paa-gældende Arbejdere som for dem, der arbejde i Dagløn, og da efter Loven en Kommune altid fuldstændig træder i Arbejdsgiverens Sted, vil den, naar den giver

Folk et Arbejde i Akkord, vedblivende være disse Folks Arbejdsgiver — Akkord, forstaaet efter den almindelige Opfattelse. Der vil ikke være noget Forhold undtaget. Dette dernæst, at fattige Smaakørere eller Vejkørere som selvstændige næringsdrivende overtage Anlægget af en Amtsvej eller, som det ærede Medlem vist mente, at Smaafolk, Fattigfolk, som faa Lov til at overtage Anlægget af offentlige Veje, tror jeg vil være meget sjældent, Amtet vil sørge for i den Henseende at have Ledelsen af, hvorledes Anlægget af dens Veje foregaar, ogsaa Statsmyndighederne have gennem deres Embedsmænd Indseende med, hvorledes Vejene anlægges. Men hvis alligevel en eller flere fattige Mænd paatage sig at anlægge en Amtsvej, saa maa de, naar de inklude sig derpaa, finde sig i at komme under de samme Vilkaar som de større næringsdrivende, som paatage sig saadant Arbejde, medmindre de, hvad de naturligvis kunne, udtrykkeligt over for Kommunen forbeholder sig, at Arbejderulykkesforsikringen paahviler Kommunen, uagtet de have overtaget Arbejdet. Der er i de Indvendinger, det ærede Medlem har fremsat, efter min bestemte Overbevisning ikke nogen Grund, men en hel Del Fejltagelser og Misforstaaelser. Naar det ærede Medlem saaledes udtalte, at man ikke paa Landet kan vælte denne Byrde over paa andre, og nævner Vejanlæg og Brøndgravning, vil jeg dog tillade mig den Bemærkning, at er der nogen Virksomhed, hvor man ganske simpelt vil lægge Udgiften ved denne Lov over paa dem, for hvem Arbejdet udføres, maa det dog være saadanne Arbejder som Vejanlæg og Brøndgravning. Udgiften ved Forsikringen bliver her ganske direkte ført paa Regning for det udførte Arbejde og bliver maaske endogsaa opført med en særskilt Sum, som man kan se, hvor meget man derfor har betalt, men hvad enten det staar opført særskilt eller er taget med i den akkorderede Sum, kan det ærede Medlem være fuldt overbevist om, at Udgiften bliver væltet over. Det ærede Medlem siger, at Konkurrencen er saa stærk, at Byrden vanskelig kan lægges over paa andre, men tværtimod! Jo stærkere Konkurrencen er, desto vigtigere er det for dem, der konkurrere indbyrdes, at vide, at den ene ikke kan konkurrere med den anden under gunstigere Vilkaar, end man maa have; det vil han kunne gøre under den nuværende Tilstand, hvor den ene Arbejdsgiver forsikrer sine Arbejdere, hvorimod den anden lader det være. Men hvis det nærværende